

τὰς πτέρυγάς με κατ' ὄρθρον, καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔγκατα τῆς θαλάσσης. καὶ ἴδ' ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου ὁδηγήσει με, καὶ καθεύξει με ἡ δεξιὰ σου. Καὶ εἶπα, ἄρα σκότος κατεπατήσεται με, καὶ νύξ φωτισμός ἐν τῇ θυγῇ μου; Ὅτι σκότος ἐσκοτιθῆσεται ὑπὸ σου, καὶ νύξ ὡς ἡμέρα φωτιθῆσεται. Ὡς τὸ σκότος αὐτῆς, ἔγω καὶ τὸ φῶς αὐτῆς. Ὅτι σὺ ἐκτίσω τὰς νεφρὺς μου, ἀντελάβε με ἐκ γαστρὸς μητρὸς μου. Ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι φοβερός ἐθαυμασθήσης. Θαυμάσια τὰ ἔργα σου, καὶ ἡ ψυχὴ μου γινώσκει σφόδρα. Οὐκ ἐκρύβη τὸ ὅσ' ἐν μου ὑπὸ σου, ὃ ἐποίησας ἐν κρυφῇ, καὶ ἡ ὑπόστασίς μου ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς. Τὸ ἀκατέργασόν μου εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου, καὶ ὅπῃ τὸ βιβλίόν σου πάντες γραφῆσονται. Ἡμέρας πλαθήσονται, καὶ ἔδεις ἐν αὐτοῖς. Ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου ὁ Θεός, λίαν ἐκραταιώθησαν αἱ ἀρχαὶ αὐτοῦ. Ἐξαλειθμήσομαι αὐτὴς, καὶ ὑπὲρ ἄμμου πληθυνθήσονται. Ἐξηγέρθω, καὶ ἔτι εἰμὶ μὲν σου. ἐὰν ὑποκτείνῃς ἀμαρτωλὸς ὁ Θεός. Ἄνδρες αἱμάτων ἐκκλίνατε ἀπ' ἐμὲ, ὅτι εἰσαί εἰς εἰς ὀχλογισμός. Λήθονται εἰς ματαιότητας τὰς πόλεις σου. Οὐχὶ τὰς μισούντάς σε Κύριε ἐμίσησα, καὶ ὅπῃ τὰς ἐχθρὰς σου ἔξεπικόμην; Τέλειον μίσος ἐμίσην αὐτὰς, εἰς ἐχθρὰς ἐλθόντό μοι. Δοκίμασόν με ὁ Θεός, καὶ γινώθι τὴν καρδίαν μου, ἔπασόν με, καὶ γινώθι τὰς κρίβους μου. Καὶ ἴδε, εἰ ὁδὸς ἀνομίας ἐν ἐμοί, καὶ ὁδήγησόν με ἐν ὁδῷ αἰωνίᾳ.

Εἰς τὸ τέλος.

ΨΑΛΜΟΣ ΤΩ ΔΑΒΙΔ. ρλθ'. 139.

Εξελᾶ με Κύριε ἐξ ἀνθρώπου ποιεῖς, ὑπὸ ἀνδρός ἀδίκου ῥῖσαί με. Οἱ τινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ, ὁλλῶ τὴν ἡμέραν παρετάσσοντο πολέμους. Ἡκόνησαν γλῶσσαν αὐτοῦ ὡσεὶ ὀφθαλμοῦ, ἰδὲ ἀπιδῶν ὑπὸ τῇ χεὶρ αὐτοῦ. Φύλαξόν με Κύριε ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ, ὑπὸ